

Just want to say i love
you / Doriane Moretus

Tobias Bausch in het gezelschap van het Plan K, bij José Besprosvany en Eric Raeves. Voor dit festival herwerkte hij zijn eerste choreografie *L'eau et le mouvement*. Geruis van golven, kinderstemmen. Iemand in badpak staart over een groot blauw katoenen vlak. Nadat de illusie is gewekt, laat de zwemmer zich meevoeren, draait, rolt en laat zijn lichaam door het onzichtbare water glijden. Herhalend en toch steeds anders wordt de danser als het ware heen en weer geslingerd tussen de golven. Dan wordt opnieuw gedanst, op het droge. De sfeer en inspiratie worden een stap verder uitgewerkt en uitvergroot. De zee en het zwemmen zijn alleen nog als vage verwijzing in de bewegingen aanwezig. De anekdote, de humor die in het eerste deel nog mee de sfeer tekenden, worden hier losgelaten voor zuivere beweging, het zoeken naar hoe het voelt om in water te bewegen. De bewegingskwaliteit staat centraal in deze gebalde choreografie die ook soms gymnastische trekjes verraaft.

Ook Youri Vanden Bosch danst bij Raeves. Het is onmogelijk om diens kwaliteiten als choreograaf op basis van *oder willst du nicht...* te beoordelen. Het stukje is een 'remake', een ingekorte versie van fragmenten uit *Achterland* van Anne Teresa De Keersmaecker aangevuld met elementen van de Rosas-huisstijl.

Cis Bierinckx koos in *Ave, Gratia, Plena. A sad exercise* voor krachtige performancegetinte momenten. Consequent trekt hij deze weloverwogen stijl door in een sterk geconcentreerde

beeldentaal die een meerduidige lezing mogelijk maakt. Gaat het over de liefde? Misschien, maar wat betekenen dan die ballerina weggelopen uit het *Zwanenmeer*, de tango van de rode vamp en de heerszuchtige zakenman? Waarom breekt door een tedere omhelzing de rug van de zwaan? Cis Bierinckx speelt met contrasten, clichés en beroemde voorbeelden en vermengt ze tot een korte, visuele en cynische voorstelling. De diverse scènes hebben présence, de timing is sec en alhoewel de beeldenreeks nog een tijdje had kunnen doorgaan, stopt ze op haar hoogtepunt, net wanneer je er nog wat meer van had willen zien.

Nadat ze haar *Studie n° 1* voor Experiment creëerde, won Veerle Bakelandts met *Studie n° 2* de tweede prijs op het Internationale Choreografenconcours te Groningen en kon ze met steun van De Beweging *Studie n° 3* realiseren. De titels verraden geen verhaal, geen inhoud, geen gevoel. Er is alleen de beweging en de intensiteit waarmee bewogen wordt in vormen en structuren. Zelfs al werpen de twee dansers soms blikken naar elkaar of naar het publiek, deze worden niet gevuld met gevoels- expressie, ze blijven leeg. Ook geen muziek, alleen het geluid van de bewegende lichamen. Deze worden zelfs ontdebeld weergegeven op een scherm achteraan op de scène. De realiteit wordt live geherinterpreteerd door de choreografe die de camera hanteert, een tweede voorstelling, een dubbele voorstelling. Meestal bewegen de beide dansers volgens verschillende

patronen, elk in hun eigen lichtvlak. Soms vallen de patronen samen, wisselen de dansers van plek. Alles wordt strak, gespannen gehouden en zo kan de intensiteit volgehouden worden. Veerle Bakelandts leverde al drie zuivere bewegingsstudies af waarin de soms zeer trage, afgebroken, asymmetrische bewegingen, het schuiven van de voeten en het bruuske smakken tegen de vloer kenmerkend zijn. Qua sfeer en opbouw doen zij denken aan de postmoderne dans à la Cunningham. Hopelijk leiden ze spoedig tot een groter werk.

Een nieuwe impuls

Alhoewel het verleden bewijst dat De Beweging de polsslag van de jonge Belgische dans in de jaren tachtig duidelijk aanvoelde, rijst bij deze vijfde editie toch de vraag welke artistieke criteria De Beweging hanteert. Het programma werd dit jaar gekenmerkt door een grote kwalitatieve ongelijkheid. Nochtans heeft men ook bij het vijfde editie geprobeerd risico's te vermijden door geen echte beginners op het programma te zetten. Of is het aanbod zo beperkt dat er zelfs om de twee jaar onvoldoende nieuwe jonge choreografen gevonden kunnen gevonden worden die een podium verdienen?

Opvallend is in ieder geval dat het gevonden talent uit eenzelfde hoek komt: twee dansers uit het gezelschap van Eric Raeves. Eric Raeves zelf lijkt het choreografische talent dat hij aanvankelijk demonstreerde, niet echt uit te kunnen bouwen, ondanks de steun van De Beweging.

Naast de twee huischoreografen stonden voornamelijk artiesten op het programma voor wie De Beweging de rol van promotiefestival vervulde. Het is daarbij jammer dat er naast het uitnodigen van in hoofdzaak Brusselse, Franstalige gezelschappen, niet gewerkt wordt aan een structurele samenwerking met diverse initiatieven aan Franstalige zijde (Atelier Sainte-Anne, Botanique, Théâtre de la Balsamine).

Het festival voor nieuwe dans en nieuwe mime kon geen vernieuwende tendensen of beloftes voorstellen. Door binnenkort ook een trainingsprogramma en workshops aan te bieden zoekt De Beweging naar een nieuwe impuls die wellicht in een volgende editie haar vruchten afwerpt.

Lieve Demin